

Gubcsi Lajos

**Április
- havi ciklus**

Mögöttem január jege, február utolsó fagya, március szeszélyes csalfasága.
Megírtam korábbi „téli” köteteimet versciklusba szedve.
És most forduljunk a Nap felé -
jőjj, április, lehetsz forró is.



Gubcsi Lajos

Április
- havi ciklus

G Marketing & Média Kft. Budapest, 2019

Copy right Gubcsi Lajos PhD

Látomások és a valóság, remény és veszteség, diadalív és leomlott élet, kezdés és a vég, végtelenség és semmi - boldog, aki átéli és megélheti az élet minden oldalát. Hazugság az örök dicsőség, a győzelem, ez a bohócok önáltatása. Végül az egyetlen útmutató számít úgyis: képes voltál-e szeretni és szeretted-e nagyon. Lehetett-e közben önmagad? S mit adott más, ami lényeddé vált biztosan? Beléd szőhet-e más önmagát arany szálakkal - vagy az is te vagy, s tőlük varázsütést kapsz?

Látomásos összegzés 52 év ízeiből, feltéve, hogy lehet látni az ízeket. És lehet!

lábamhoz tettem a lantot
immár sokadszorra, végleg
felizzítva és lehűtve
mit Isten adott: a létet

lankadt a húr élettelenül
a szólamok hangja néma
álltam, életem tompán, tétlenül
Prométheusz, ha nincs lángja

így sorvadtam volna sorra
de az élet egy jelt küldött
ím', a Szabadság Asszonya

s én, kit a magány üldözött
rabjaként hozzá simultam
hogyan éljenezzem őt új dalban

Addig is mélyen beburkolózom forró tested selyem szöttekébe, szálanként a tied-
be szövődve.



Ha egy másodpercben benne él az egész élet
s száz év csak egy villanás a végtelen egeken
s bár nincs is, mégis elért hozzám az az árva lélek
ki nevemet suttogja ágyában várva sötét éjeken...
ért

S hozzám ért titokban szótt jelekkel puhán
s reggel,
mikor a reményt kerestem
őt idézte fel a párnám

láthatatlan nyomokat
ismeretlen illatokat
ködben elbújt álmokat

.....sóhaját, mi rám szakadt



„„„.....szíveimben hordozlak
nem látlak, de csodállak
s szemeim, ha kihunynak

és ez csak egyetlen másodperc
sok millió közül
a képzelet hajtásaként...

Eljöhetnél te is, élet.

És amikor eltűnök ajkaidban és lágyan, simán, érzékkel s a nyelved suttogásával fogadsz magadba, és akkor is, amikor vad ütemben zárul rám a szád, az olyan. mintha

-hallgatnád a szívemet, hogy szól-e hozzád és mit

-leselkednél ámulva hallgatózva, hogyan lágyul a lelkem

-azonosítanád a te féltett legbelsődet az enyémmel

-az ősnő bujaságát élveznéd, az ősnőét, akinek még semmire sem kellett tekintettel lennie, csak élvezni azt, amije van

-a legújabb korok legszebb szexuális szokásait teremtenéd meg a magad módján, újat és mást alkotva, soha nem látottat minden alkalommal

-mintha belém bújnál, oda is, ahova én magam sem érek fel és le magamban

-és mintha ott is akarnál maradni örökre, mindig bent rejtőzködve és a szent orál következő pillanatára várva széles, üdvözült mosollyal

-mintha te lennél én, csak több is egyben, mert együtt e kettő éppen így létezik: magadba áramoltatod át az én lényegemet

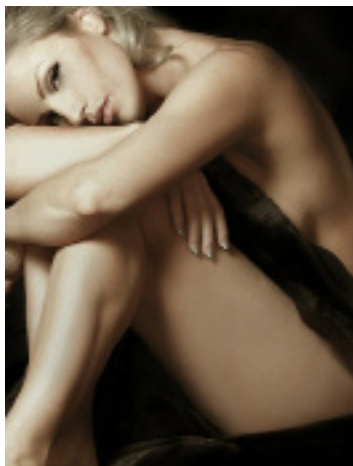
-mintha minden lágy, érzéki mozdulattal valami soha nem látott finom világ jönne létre

Barlangodban, ha néha lopva körbe nézek
és kitapintom, kutatom, hogy az élet

hol kezdődik, s bámulom, mint a csodát
és suttogok benne, mint mikor az imát

gyónja papjának az, ki nem vétkezett
nem bűn ez atyám, csak eltitkolt élvezet

S mikor a barlang mélyén ismeretlen fény
sejtet új világot: az élet szüremlik belém



Arcodon kis pír ül
az enyém megszépül
fehérből vérvörös
lassúból körkörös

ajkakon halk sóhaj
valami megdobban
dobog, lüktet, tágul
mentsd meg, mert elájul

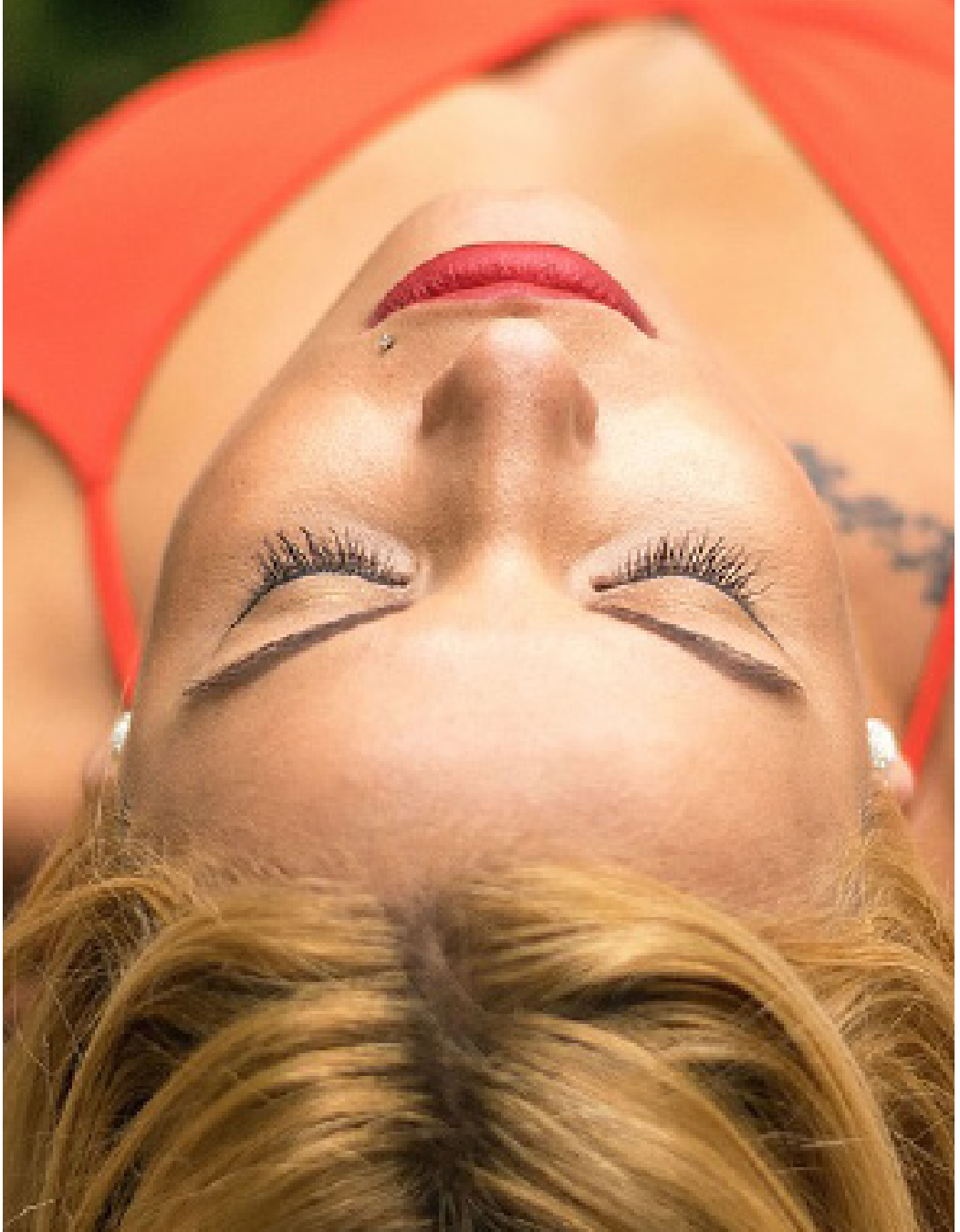
vagy bukj te is velem
ördögök poklába -
ölelő karomba

békémre éhesen
szabad csak úgy lehetsz
ha te vagy az istened

mint erdők csendjében a fát
úgy ölelem át a derekát
s mint folyó vágyja tengerét
úgy szomjúhozom a mellét

s mint a termést az anyaföld
nyíló öle olyképp' köszönt
Nap hevétől a levegő
ég így: szerelme perzselő

legyen ágyéka az ágyam
hajlatában friss hajnalom
mellettem mellmelegében
védangyalom, ha rám hajol



Nem tudom már, hogy' kezdődött
barlangodba barlangtestem
kúszva-csúszva észrevétlen
amikor beléd férközött

feszültségből megenyhülten
győztes lett a lelken a test
leomlott ránk sok titkos est
táncoltunk a fellegekben

Tudom, el sem kezdődött még
mert ha nincs vég, nincsen kezdet
folyamat van, végtelenség

mindig megvolt, ami meglelt
sejtekbe rejtve született
s felfedezte az életet

két szemed a láncszem
ezen az új rabláncon?
vagy csípőd gyors rengése
hullámtánc rengő ágyon?

lelked kapuja: kinyíló ajkad
kéjvágyad feltörő sóhajodban
hogyan ami tiéd, azt csak te kapjad
szégyen szemernyi sincs, ezernyi van

és mikor nekem súg tested ajtaja:
ki és be, meg állj!, szünet nélkül
itt az út tágul a rejtett barlangba

borzolj, hevíts, zaklass, s ha végül
csak egyetlen mozdulat a nyíló ég
két szemed fénytörten rám néz még

Olyan lágy és meleg, sima
amilyen selymes és izgató
rejtélyes és magát feltáró
életem elcsábító izgalma:
óceánok rejtett mélysége

A homokszemek melege
bennük évmilliók Nap-tüzével
szemcséikben létünk törvénye.
kristályukban az élet értelmével
a mindenség sejtelmes titkaival

Sziklák egykor, most partra vetve
engedtek szélnek, jégnek, viharnak
magukat megadták, de ím' simogatnak
ha lehajolsz értük, és a kezédbe
veszed egyenként forró kis testüket

hallgatom, lüktet oly nagyon
nem tudom, fel sem foghatom
mi viszi, mi hajtja szüntelen
érezem, forr a vágy ereidben

forró vér, ismeretlen erő
börtönéből bújik most elő
kis gyerek, hátán hempereg
vad csikó, túri a nyergemet

lázas, harc a szabadságért
ösztön tán, vágy láncba szedve
küzdelem, a célig elért

nemes lé, a Napból erjesztve
álomlét a halál ellen
menekvés a szerelemben?

egy csók, mely kapaszkodók nélkül tovább száll
tántorog a levegőben, itt-ott némán megáll
ismerős rejtekeden, hol vívhatja mai harcát
keresi árkodat s a gödröt, ahova temetheti magát

bársony-nyakat, csipő táján buja csalogatást
simogató szót, az elfojtott sóhajok varázslatát
nyitott szemekben eltévedt, kéjes kék révületet
csókot csókkal hallgattatva csendbe: tested engedett



Állhatatos, hát szerethető
mit nekem kínál a teremő
kinek ajka hopp, rám zárult
mint mesevilág, úgy kitárult

mint végtelen, úgy kitágul
széllel szemben felém száguld
nincs gát és nincs félelem se
csak egy van: egyetlen kedvese

és szeretem, mert nyílik a bimbó
a kehely édes méztől áradó
hörpintem áradó gyönyörnedvét

izzásig csókolom ajkamon a mellét
szelet vet és hű szerelmet így arat
ha nincs is itt, egész teste rám tapad

ha kopogtat szívem az ajtódon, ne nyisd ki
szívemet, dübörög, így zajos lesz e bemenet
várj, míg csendesen körbe tapintja a zárat
és akkor - ő az! - nyisd, tátsd derűre a szádat

súgj át a lyukon, várj, nyitom, kedvesem
árnyékkodat a fák alatt már régóta lesem
hallgatom lépted neszét az utcazajok között
meztelenre vetkőzök immár, neked öltözök

csillapítsd szívedet, a szomszédot - ne! - felvered
maradj titokban, mint hű árnyad és a képzelet
ám ha ver tovább, zakatol megállíthatatlanul
kézbe veszem én, ne félj, ha bent hozzám simul

csitítgatom az enyémmel, hisz' úgy hallgat rá!
mint szende szűz a férjre: ő tette asszonnyá
de ne várj, törd rám az ajtót, szakadj meg szív
ázzon vérben-verítékben a testem: a féktelen hív

a meleg íze
a napfény színe
a szellő hangja
a felhő fátyla

a folyó sodra
a szikla orma
a patak hűse
a vadon tüze

a csillag fénye
ha hozzád érne
érezd: én küldtem

ébredj mellettem
aludj ájultan
szemem rád hunytam

Ajkad az áram
Ajkad a záram
Ajkad az áram
- és a bérem is

Egy egész nyárnyi lány

Hűsít a comb, mely magába szív
zakatol, dübörög, s olvad a szív
fonódik, kúszik, hajlong s adja
forrón-egészen, csak abba ne hagyja!

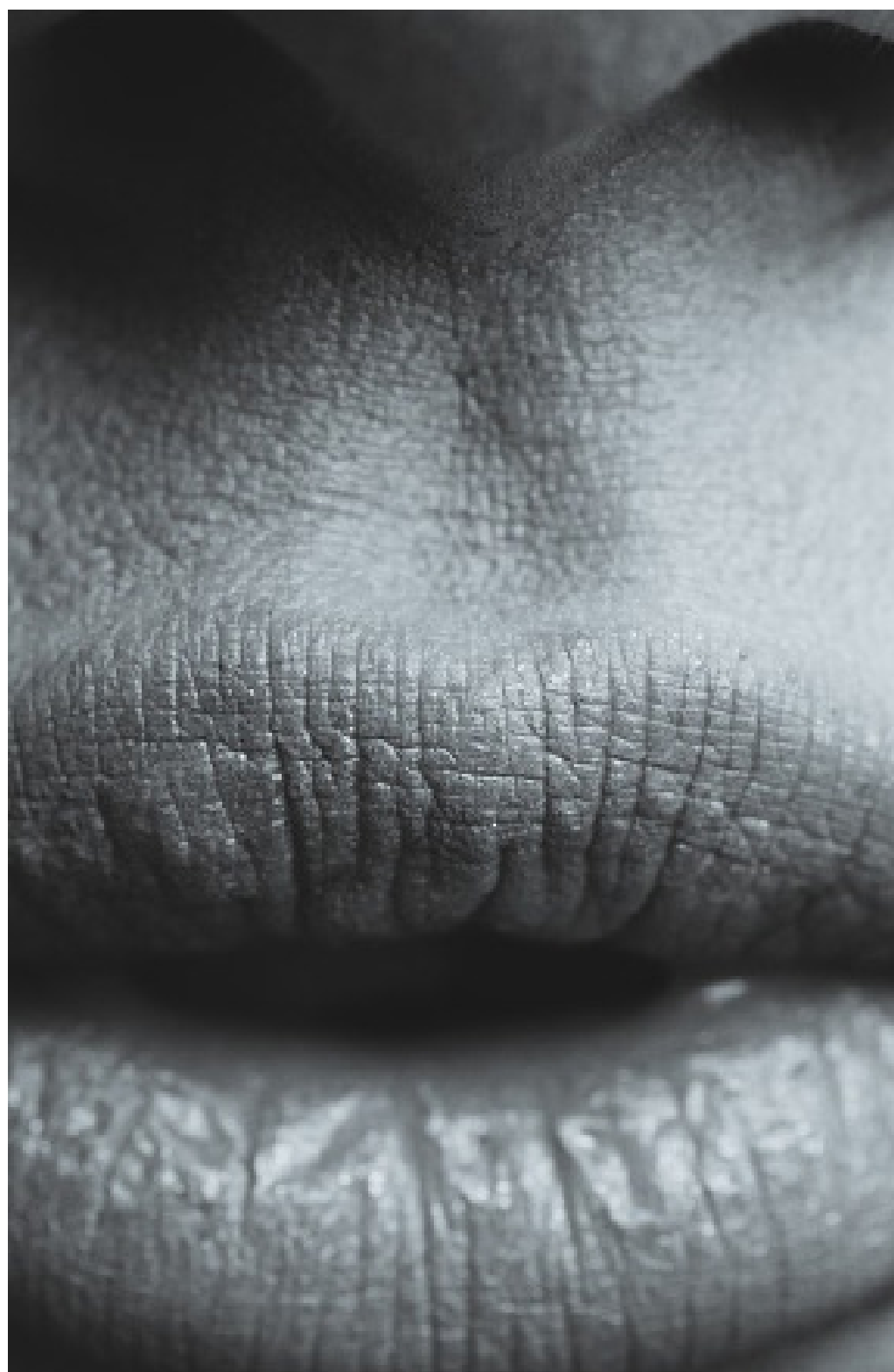
Szeretem az emlékét és a jövőt vele
a múlhatatlant: rám árad dús szerelme
hány éve már? hány nyár és mennyi
zimankó, kátyú - különös: vele kell menni

szaggató és gyógyító volt, mérges sebek
is, néma küzdelem, harcban fájdalmak
melyek helyén tátongó vágyak teremnek

s széttárt kebel nyújtja magát egy új nyárnak
a Nappal szemben győztes úgysem lehetsz
száz nyáron át szeresd, aki egyszer szeret

ahogy' a tűzben váltakozik
komor koromárny vakító fénnel
a csalfa jövő úgy játszadozik
minden ténnyel és hiú reménnyel

úgy múlik el minden érzés éjjel
s tüzel szívedre a felkelő nap
s megajándékoz perzselő kéjjel
s bár épp' meghaltál, tied a holnap



Hangulatjel e percben

Behunytam a szemem
hogy tiszta fényt lássak
mindenkit magának
s senkit se másának

Lefojtom haragom'
ne rágja gyűlölet
ne szegje kedvemet
senki, ki nem szeret

Tágra tárom szárnyam
világvégig érjen
repüljön a fényen

ne maradjon árnyam
ég s föld együtt vagyok
hol csak élet ragyog

égig érek
addig megyek
a csúcsokon
meglebbenek

fénnyel játszom
ömlő Napon
megperzselten
sem nem hagyom

sötétségben
sűrű éjben
járok-kelek
a szépségen

fagyban, ha kell
jégesőben
felolvadok
hűa kebleken

Gyöngybetűkkel gyöngyöt küldött...
... Virágszirom nyílt ki benne
Üdvözítő küld így Üdvöt...
Rám zárult a forró kelyhe

Angyalarcú szelídséggel
Hajtotta le reám magát
Értem őrizi az ölében
Vágyainak dús illatát

Bezár, megtart, hevít s hűsít
Árasztja rám hű titkait
Féltem rejtett szépségeit

Csókra nyújtja lágy ajkait
Távozz mára, zord szemérem...
... fele testem a felében...

Parázzsá szelídült lángok
s a hamu alatt, mélyen izzik
örök forrásban a vulkánod
robban, kitör, egésze rám ömlik
s az én folyóm az ősmédrében
árad feléd, torkolatát keresve
óceánod ölelő, szelíd mélyében
honnán az élet jön, újat teremtvé

bársonyodon fekszem
befedett a testem
nyíló rét, száz virág
nyújtja át bimbóját

befedsz a szárnyaddal
angyali karokkal
méz csorog dúsan rám
forrása örök-lány

ÉDES MÁMOR(ÍTÓ)!

Éles, vakító, mosolygó friss napfény
Szórja szét a hideg köd fáradt foszlányait
Erős szél kergeti szét, amit te és én
Hurcoltunk: a kétkedés éles kínjait

Én a te szemeddel látlak téged szépnek
És a te szívedet csorgatom magamra
És tettemre is a te szemeddel nézek
És a te hangod bújik be a hangomba

Lebegek, mert te hordasz mindkét kezeden
Te vagy a dallam, ha énekelni szeretnék
Gyógyszerem minden fájdalommal szemben

Ölembe csúszó tested zengi: nyitnikék, nyitnikék
Tenger vagy és öböl, ismerős és békés táj
Kivel Isten súg nekem biztatást halk szaván...

Csiklón siklón mondd meg nékem
ki a legszebb e vidéken...

Tekergőn takarva
Szorítva izzadtan
Testemre omolva
Bezársz combjaidban

Édesvízi sikló
Úszik alám titkon
Kíváncsi kis csikló
Magamhoz csalthatom?

Mélyedbe merülök
Nedvvel dús csodádba
Benned megszépülök

Ezer éjszakára
Szemérmed foglyaként
Szeretve mindezért

Selyemből szőtt emlékek
szellőként tapadnak rám
huncut sellő volt a babám
benne teltek a gyönyörévek

Ha hajnal hasad hasad alatt

csüngsz rajtam őszintén, mint a fény a Napon,
élvezem, és tudom, megsért majd, de hagyom.
És nincs semmi, ami visszatartana attól,

hogy ezt szeressem, hogy így szeresselek.
Imádom, ahogyan kezd mellém simulni az életed.
Átkarol, belém olvad. És vele áramlok benned én is.



testedbe olvadni
benne feloldódni
csakis úgy kell, kell is,
ahogyan az óceán
mélye él: mozdulat
lanul és mélyen

miközben vad, szilaj erővel
némán és elszántan áramlik minden molekula
ott, ahol az élet sejtjeiben keletkezett... s ma is.

Szemedért, szívedért

Életed hozzám ért
Szán csilingelt nem oly' rég még
Most a cinke csókol félve
Olvad rólam a téli jég
Sűrűbb lesz a férfi vére



Erőd égő lávaként ömlik belém
És én kitárt karokkal állok eléd
Élvezem az áldást, amely most elért
A mámort a testedben, áramlik felém

Csókjaid szárnyán érkező tiszta lelket
Szerelmedet, mely kiszakadt mélyéből
teltté szívni magát: adom az enyémből
minden nőmnek, ki álmában néha emleget



Nevetek a gyereken, aki vagyok
Kicsi tán sohase lehettem
Felnőtt szívemben, ami felragyog
Kis srácként még nem élt velem

Válság terhét cipeltem magamon
Tinédzserek bohósága helyett
És célokat követve forró nyomon
Kértem magamnak méltóbb helyet

De mert az élet egységes és egész
S elhagyott részei szót kérnek
És nem lehetsz férfi, ha nem vagy merész

És ha nem is hallod, érted is szól az ének
Mi nem voltam egykor, most rám köszön
A felszabadult, kacagó-kutató férfi ösztön

.....

Ha napszakonként, naponta
A béklyókból kioldozva
Ha képzet helyett testekben
Összerándult egyvelegben

Ha szégyenkezik az ágyad
Tátott szájjal hogy mit láthat
Verítékben hajnalokon
Eddig nem járt új utakon...



Nincs már szó, csak a színes képek
melyeken beléd érek, benned élek
beléd égek,
szállok, mint az ének
felszabadult torkokon
erők, melyek meglapultak
egykoron
s most magasba vágnak
nincsenek már sötét árnyak
rügye van csak ezer ágnak
szirma szép minden virágnak
kinyílik egyszer, ha simogató kezek
ha nedvvel töltött erezetek
adják neki a meleget

Egy nap, amikor megismertelek
az este, mikor tested az enyém lett
egy éjszaka, mit nálad tölthettem
egy reggel, amikor tebenned ébredtem

egy délután, amikor hozzám siettél
és a napnyugtán forrón elélezteél
bágyadtan bújtál bal vállam gödrébe
és én újra ujjamat csúszattam öledbe

és ez így ment akkor is, ha nem voltál
mert te, mint én is, merészet álmodtál
hogymúlíks majd évek hosszú sora

és titokban partot ér az érzelmek sódra
elmos mindent, leküzdi, mi útjában áll
a nagy folyam közepén a vágysziget vár.

Hajladozva, nád a szélben
fűzfavessző lengéssel
pehely-puha szelídségben
magába húz gyengédséggel

fölém hajol, takaróm lesz
leheletnyi kis szerelem
- tavasz vagy, most felébresztesz
fagyomból ím' kiengedtem

jégcsap helyén vörös tűz ég
szikra pattog ereimben
lángra is csap az ölében

csábíts, vigyél végtelenség
súgj, búgj, felejtsd el bánatod'
szívemben magad' hallhatod

Nyitva a szemed
egy hófehér lap
rám simul kezéd
s én szíved alatt

Telnek a lapok
pajkos szavakkal
múlnak a napok
izzó ajkakkal

Ajkaddal lent s fönt
kelyhed kitárva
vágyam, ha előnt

nem leszek árva
didergő kéjenc
szerelem-bérenc

szóval kifejezhetetlen
ismerem, de ismeretlen
minden hajlat és mozdulat
ringásban a testem alatt

elmondanám, de szűk a szó
forró öle mámorító
altatóm is, és ébresztőm
két karjában a temetőm

elaléltam. Csak egy percre
nem hagy nyugtot, kínoz tovább
magához húz mohó kedve

testemre száz csókot is ád
de lám: ezret kér helyette
lezúzva a kerevetre

A VÉR EREJE

érezed-e s hallod
amint bent suttog
áramlik csendben
elalélt rendben

nem érzed, bújik
vérszínben úszik
kúszik ártatlan'
minden tőle van

habok a porból
cseppek szárazból
veríték szaga
testek illata

duzzadó titkok
megtelt hajlatok
remegő idom
enyhülő izom

vállon-szorítás
fulladt ordítás
elhaló szemfény
szól, hogy elmentél

A vér csordogál
baj lesz, ha megáll
nincs már több dolga
készül a holnapra

Jöjj el, új pezsgés
éjre derengés
lángolj, friss vérem
élj a testében

nedved nekem magzatvíz
fény, mely a mennyekbe hív
kitárt tested a világ
nekem súg titkos imát

tűzcsóva, lánggá éget
ha újra hozzád érek
folyó és tengeröböl
tőled áradó öröm

Csókban csacsogó
Ébren álmodó
Zárból kinyíló
Fagyban olvadó
Tavaszt éltető
Nyárnak rekkenő
Ősszel bús eső
Ágyban rám eső
téli szerető. Töretlenül ép, egész
Megtörten kesergés
Szenvedés szenvtelen'
Sírok a könnyeden

Töretlenül, mondod te
belesúgod ölembe
felkínálad szemérmed'
félek, hogy eléget

a nevemben
a szememben
az ajkamon
az ajkadon

ez a szó csillogjon:
csillagom, fény éjjel
verítékben, kéjjel
minden megbomoljon

Kérve kérsz, hát lehetetlen... -
benne vagy minden levelemben
sorok között és végszóképpen
rám hajolva félmeztelen'

sőt egészen, ruhádat letépve
vonaglik rajtam tested egésze
majd a lüktető, pihés csendje
új álomban megnyíló szerelme

Kérve kérsz, hogy ne írjak annyit
csak egy szót, azt is fikarcnyit
mert ami most ömlik, végtelen,
de fáj a szíved, ha már nincsen

De akit megcsókolt a kényeztetés
szakítások után a lázas egybekelés
az rab marad, örök bűnbe esés
rázárul börtöne, a sötét szenvedés

Áldás egy útra
nyúljon hosszúra
végpontja legyen
csillagos eged

Áldás e napra
minden hajnalra
velem, ha ébredsz
s hullámszik tested

Áldás a rétre
öled, hol ölel
erdő-mezőre

hegyen s völgyeken
bűvös pillanat
maradj, varázslat

Él bennem megfoghatatlanul
én mégis a kezemben tartom
szeret síríg mélyen, hangtalanul
és rá gondolok majd a túlsó parton



Álmaimban átölelsz
párnám szélén megjelenesz
vánkoso lett lepedőm
átkaroló szemfedőm

Paplanom vagy, betakarsz
mindig csak engem akarsz
ágyam, amely megnyugtat
karjaiban elaltat

El nem múltó friss erőm
varázslatos bájital
mennyeiben a temetőm

csalogató, hű angyal
kitárt lélek, széttárt test
viharban a csendes est.

Ébredés, álmodás
ölben az oldódás
karokban, szorítva
csókként az ajkakra

eszmélet, szép élet
művelem kertjüket
szétszórom magomat
bámulom ajkukat

csillogó szemüket
lelkemig felérő
tapintó kezüket

s mint égen a felhő
aludj el fényemben
ébredj a mennyeiben

tenyeremen ezer jel
ujjaim végén a sors
számtalan sok rejtéllyel
és mind téged is hordoz

rád tapadt érintések
mikor belém olvadtál
benned rögzült kézjegyek
ott álltam oltárodnál

kívül-belül egyesült
sejted a tapintással
a sötét kifényesült

könny vegyült a mosollyal
tenyerem lett a bizonylat:
lenyomatom ím' te vagy

Nem láttalak ezer éve
Ez a sorsom büntetése
Nélküled telt egy-két napom
Távolt volt a kisangyalom

Egy-két nap is ezer év lett
Vágyakból áll ez a végzet
Bódulat, ha reám omlasz
Ajkad lett a végső vigasz

Vegyület ez, ketten egyben
Eszméletlen odaadás
Véráramlás éhes testben

Jöjj el újra, szép megváltás
Egyél, igyál, tégy magaddá
Költőd holtan ezt kívánná

Áthágok minden időn
és minden téren
Mellhegyeken,
combvölgyeken
lombok közt s a réten
Átrepülök az elvont és
valós messzeségen
És melengetem magam
a kitáruló szépségben

keresem a jeleket
ajtómon, ablakomon
küldesz-e szót, szerelmest
elpirulva titkodon

kinyitom és becsukom
az elképzelt vágytárt
mézed csorog, nyaldosom
kortyolgatom a nektárt

ugyanaz szól mindenről
és minden ugyanarról
átölelt érzelemről

tested felrobban: arról...
zakatolj vágy, szótlantul
a csend él: hozzám simul

ahogyan a bőrödön a selymet gombolyítom
és amint a melleden a bimbóid gömbölyítem
ahogyan lágy-forró részeidben az életet mélyítem
úgy omlik rám vágyódó tested egyetlen egészben
ajándékul felbukkansz ünnepként a szürkeségben



So nett

Fel, fel, mindig csak fel
ráérünk majd egykor lent
fel, ahol újra nyílik a határ
ölelő öl, mely magához zár

Ki, ki, ki-ki a fogdájából
telt erővel a szabadságtól
dalolni új és friss dallamot
mit a szerelem hallatott

Át, át minden szűk határon
zárdák helyén tárul a világ
valósággal párosul az álom

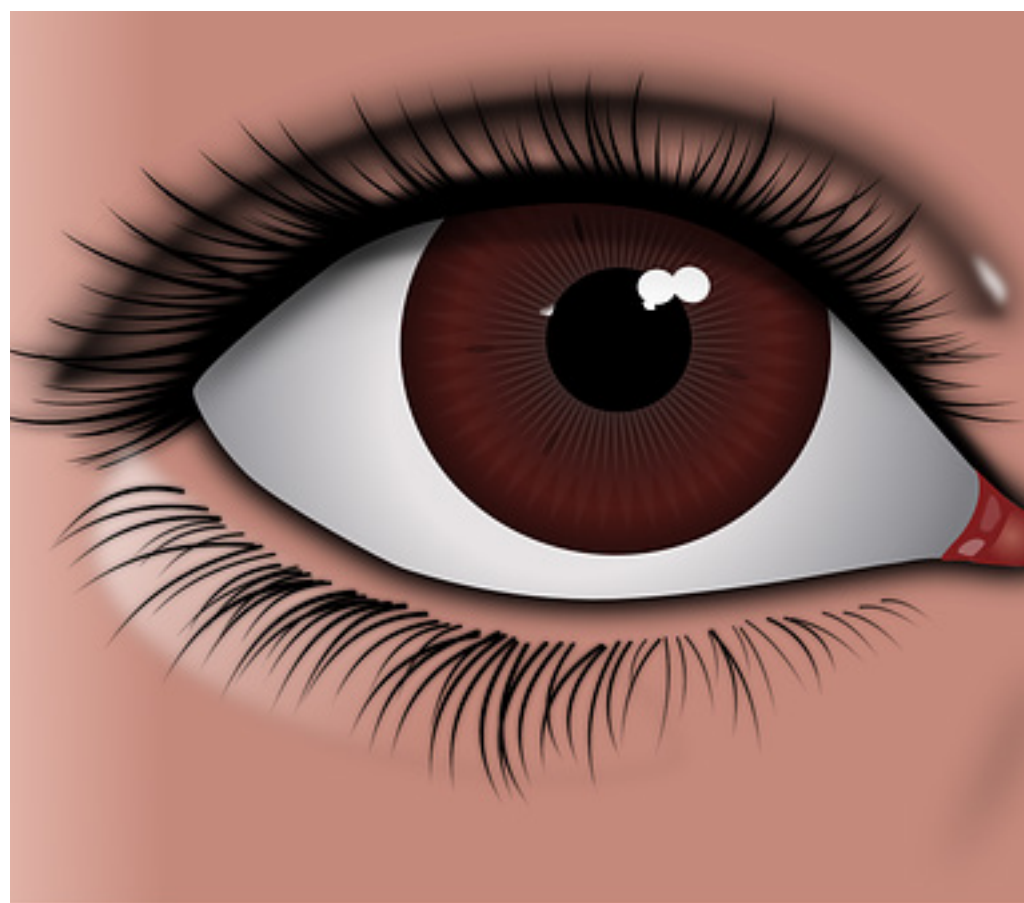
életre keljenek a titkolt imák
zengjen minden elfojtott szó
a legvégső után is jöjjön még utolsó

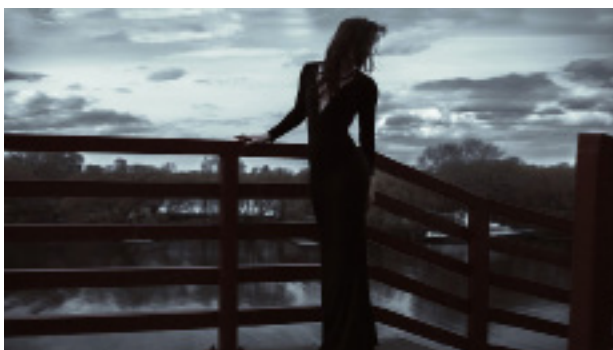
ajka? mennyem
keze hárfa
mellén szívem
s lent kitárva

bimbó rügye
virág szirma
medencéje
ringó hinta

torka mélyén
lüktet szíve
nyelve hegyén

méz csorog le
mind e nektár
cseppje rá vár





Mint kis fűszál a szél alatt
hajladozik minden hajlat
mint amikor hajnal hasad
felidézem alakodat

Mint mikor az éj rám borul
s minden kecsesen domborul
minden, amit te árasztasz
jég-fagyomból kiolvasztasz

Mint hópihe a nap alatt
az esőcsepp könnyzáporban
beléd olvasztom magamat

kis patak-ér a folyóban
száguld minden egy pont felé
éltem-holtom a testedé

Magasban, mint a fellegek:
ölelésben enyelegnek
éjjel, fényben egygé válnak:
Nap-melege szivárványnak
vad viharok, ha kergetik
fátyluk' egymásra tekerik
dacolnak térrel, idővel
fel-felszállnak minden széllel
s ha egymásban elvegyülnek
báránfelhőik születnek

olyan sima minden
és minden oly heves
mint mikor a légben
csak az angyal repdes

ilyen volt az ősnő
életet szülni csak
béklyóba zárt erő
tűz a hamu alatt

angyala rá talált
vágyra csábította
feltárni lány voltát

tapadni ajakra
lűktetni kitárni
önmagát átadni

amikor belső titkod kitárva
az egyetlen eltitkolt világra
és mi tied, magadba szippantod
forrón égetve minden új napot

akkor szólj. Szótlanul, megremegve.

Csak egy sík van
a végtelen
az ismerős
réteken
ágyakban
leplezetlen
szertelen
szerelemben
kígyózó
testmenetben
benned
meneteltem
harsogó
jókedvemben
kacagással
a szemedben
izzik a távlat
vágy nyitja ajkad'

Kétszer hozzám ért
Befont szárnyába
szerelmet ígért
estre s hajnalra

Az égig repít
Felcsal magába
Puha tollait
Alám ágyazza

Súgva susogja
Teérted vagyok
Nézz fel a Napra
Fényem hol ragyog
... - magadba szívod
szívem. ha hallod

I, ami kettő, és kettő, ami I
Egy egész lávakitörés
Egy egész tűzfolyam
Egy egész mámorzuhatag
Egy egész test kettőből
Egy egész jövő a jelenben
Egy lávafolyam két testben
Egy egésszé egyesült nő és férfi

futja még pár versre
hajnalból az estre
s ha aztán az éj leszáll
futja még érzésre
előre, évekre
testemben nincs megállj
futja még jövőre
múltból eredőre
ne félj már, bátran várj
futja még hitre, szóra
aléltan combodra
hajlok: ringass, hintám
futja még két karra
öledben álmokra
parancsra: itt megállj!

Történelmi ismeretek

Egyszer, hajdanán
lány volt még a lány
finom és lenge
csodás volt a teste
az este vele

Egyszer, már később
ölemben felnőtt
lány volt, édes íz
éltem fényeit
ittam nedveit

Egyszerre... anya -
Elment távolra
Végtelen messze
Véltem, örökre
Elmúlt a teste

Mormolt halk imát...
Végül megtalált
Érzése foglya
Kezemet fogja
Szívét rám zárta

igen, csak kísértsd a sorsot
kergesd magad előtt töretlenül
tartsd meg kéjjel a titkos világot
a sors így kedvel: kendőzetlenül

leplek nélkül, mindenedet fel-s kitárva
hiszen szeretni oly szép néha némán
hívság helyett az érzést magadba zárva
s az éji sötétben is fénnel nézni énrám

perzsel és altat
ölével vallat
éget, csillapít
tépem szirmait

a teste este
nyílik reggelre
némán, habozva
kél: vágyakozva

Csengő csilingel
csüng a nyakamon
zengjen! hallgatom
angyal a mennyben

csiling-csiling-dal
szól a fülemben
himnikus énekkel
magához felcsal

mennyek asszonya
Isten követe
szívek dalnoka

sorsok szerelme
Egek kapuja
légy rám kinyitva

Szerelem

Szerelem, szerelem
kulcsom a kezemben
sajtolom, hajlítom
oldalra fordítom
hátára fektetem
tüzében hegesztem
beindult lassanként
de közben elalélt
örökmozgó motor
perpetum mobile
begyújtom hajnalkor
felpörög reggelre
kalapálom kicsit
addig, míg felizzik

Fonódó villamosasszony

Megy előre, néma lendülettel
vágánya között, zárt síneken
sötétben, Nap előtt, Nap után
felkelő fényben s az esteken

Önfeledten száguld terhével
vágya, hogy legyen észrevétlen
mindenki vele érjen célba
s valaki csendben megsimogassa

karja magasra kitárva
áram hajtja lelkes rohamra
feszültség lendíti előre

s ha fáradt, elcsendesül teste
két végállomás közti élet
fonódó, egybezáró sínek

hallgatom a szavaidat
amiket ki se mondasz
csodálom a szemedet
rám ragyogja fényedet

csókolom az ajkadat
mely szótlanul rám tapad
s a régen várt esküvőn
magába zár édes nőm

ahogy zúdul rád a hideg
bújj melegért rögtön belém
kivéded a jeges szelet
az arcod az enyémbe ér

el se mentél
s mégis mindig
felém jöttél
naplementén
s hűn a sírig

rám se néztél
látsz magadban
enyém lettél
minden estén
alkonyatban

szót se szóltál
s nem kell hívnod
csak álmodtál
s feloldottál
minden kínod

könnycsepp egy se
mélyről fénylik
szíved tükre
a szemedbe
... lelked izzik

mint a szikla, mely körül
kimosna mindent az eső
magasodsz, mint vár, ha épül
és ezért szeret a teremtő

törmeléket zúzna belőled
a fagy, a vihar, a rideg jég
repsztené márvány tested:
s te néma hűséggel szeretsz még

Ahogy a test bomlik bentől kifelé
zárkába szorult ösztöneinek új utat
feltárva, kincsét szórva a férfi elé
magába erőt keresve, szüntelen kutat

egy másik friss testet:
engedj ösztönödnék.

ISMERETLEN, ÉS VAN

Ömlik bár, mint a meleg zápor
kezeddél soha meg nem foghatod
eleged mégse lesz ebből a nyárból
ha a szívedet szíveddel hallgatod

Ömlik, mint tenger hátán a hab
vadul, szilajon, állni s várni nem fog
ha kergeted, mindig úgyis elszalad
ne a mancsod. nyújtsd felé az arcod

Záporra, habra édes választ adhatsz
zúgj te is, száguldj a hullám tetején
cseppenként magadnak választhatsz

ha tudsz repülni a vad vihar peremén
ömlik szertelen, ha tud látni a szemed
habjával beborít, ha rá nyílik a szíved

Jég verné szét a mai reggelt
ködben született zord zúzmara
de az éj átsapott hívó hajnalba
és a tested újra magára lelt

izgatott, kinyíló ébredésben
még álmok mélyén, tudattalan
izzadságban izgul fel a paplan
forró hullám tör fel az édes résen

és bár még nem tudod, tested
lágyan hullámozni kezdett

Oly nehezen viselhető el a magány zárkája...
hogy nem érinthetlek meg akkor, most,
bármikor, ha szeretnélek.
Érintésem nem lagymatag tapogatódzás,
hanem izzó erejű egyesülés mindennel,
ami a tied: bőroddal, ajkad nedvével, csorgó nyáladdal
combjaid közül felfénylő mézeddel
hirtelen megkeményedő mellbimbóddal
egész udvara, környéke duzzadt dió
vérerekben áztatva.
És mégis, milyen jó ez a távolság és messzeség
térben és időben.
Mert ritka és becses, várni és vágyani kell rá,
készülni és késznek lenni,
izgulni, majd mindent átönteni, bele a sűrűbe
Ritkasága izgalmait nem szennyezi a mindennapi
szürke feszültség, az élet nyomasztó apróságai,
melyeket valahol máshol és másként vezetünk le,
ide közénk már csak a tiszta, izzó állapot jut.
Feltör, ami nincs ,vagy elfojtva fuldokol.
Kitör a szabadság, a féktelen és korlátok nélküli
világ, amely fényre vágyik, és teremti is a maga fényét.
A rutin-élet fegyelme és kompromisszumai után és helyett
olyan teljességre, amely csak biztos öblökben, forró ölelben
vár a hajósokra, a viharvert kapitányra,
és messziről keszkenőt lobogtató nőjére a kikötőben.
Ritka és megérdemelt élvezet, nincs rajta a megszokás
nyoma, a fáradság unalma, a súlyos terhek izzadtsága,
csak féktelen öröm van, fellobbanó vágy a küszöbön,
szájba ömlő nyelvek izgalma - s a nyelvek máris mást keresnek,
valamit, ami olyan, mint a száj: s mégis izgatóbb, mert
elrejtve várakoznak, fényesednek, erősödnek, duzzadnak
titkos erei - s mikor a küszöbön a szádba tapasztom magamat,
már az öledben járok,
és mikor ajkamban rejtet nyelvedet,
már az ölemre édesgeted
egyetlen rejtett kincsemet.

Áldjon meg az Isten életed végéig azért,
mert
és ahogyan...

Örökké tart az a nyár
déliabom a pusztán
Bár még hajnal sem fakadt
mi lesz az alkonyatnál?

Mindig rám sütsz, szép Napom
fényeidben játszhatom
a gondok, ha faragnak
simítás vagy ráncomon

Meleged, ha felhevít
felszárítom könnyeid
s hogy el ne borítsanak
feloszlatom felhőid

Napom vagy, én a bolygó
hűtlenül elcsavargó
erőtered búvkörében
a csalfa kicsapongó

Repülnék másik égre
 kozmikus végtelenbe
de mert a szárnyam te vagy:
megtérek örök létre





Egy utolsó sóhaj
remegő óhaj
búcsú verseimtől
de a szíventől soha

soha és soha
én nem, nem lenni
mostoha merni,
lenni férfinem
hívó öledben
csábíts nevetve

versem így lesz hiánycikk
a varázslat majd hiányzik
mert bár a vágy megmaradt -
de sors, halkítsd szavamat..

...

Ám engedj emlékeket
amiktől tán megremeg
életem lezárt burka...

szótlanul... jövök vissza



Kedves Olvasóm!

Ha megtisztelt azzal, hogy az olvasásban eljutott idáig, megoszthatok Önnel egy intim gondolatot. Már a Január, a Február és a Március havi ciklus megírásánál is foglalkoztatott, hogy verseim erősen erotikus témájával és feldolgozásával nem véték-e a szemérmesség ellen. Megtehetem-e?

Az Április minden soránál kiélezetten éreztem át e dilemmát. Aztán végül mégis írtam tovább, mert a költő dolga nem a mérlegelés, hanem az írás. Befejeztem és döntöttem a közléséről abban a formájában, ahogyan Ön ezt most elolvasta.

De a dilemmát utólag meg akartam osztani korábbi könyveim lektorával, aki a múlt évtizedben rengeteg figyelmet áldozott műveimre. Megkérdeztem őt, a hölgyet, a nőt, hogy nem léptem-e át a diszkréció határmezsgyéjét.

Ezt válaszolta:

„Szerintem bőven belefér a közölhetőségbe, mint erotikusnak tekinthető szöveg. A versciklus elején található szemérmesebb versek jó bevezető költői képek a későbbiek folyamán egyre érzékibbé és sikamlósabbá váló költői képekhez, illetve itt egyetlen pontos szó az, ami a legegységelműbb (csikló), a többi szépen, érzéken, költői képekbe sűrítetten fejezi mindazt, ami kifejezhető. Sajátosan és nagyon líraian fogalmazol, úgy, hogy az intimitásokat szemérmesen, nem durván, az ízlést nem sértően tudod kifejezni: mindazt, ami szép, s olyan érzéseket is, amelyeket nehéz szavakba önteni, mert annyira legbelül vannak, csak az érzékek szintjén, hogy ezt csak kevesek és ritkán tudják felszínre varázsolni... szavakba önteni.

Én ritkán olvasok erotikusnak mondott lírai szövegeket, tehát nincs nagyon összehasonlítási alapom, de a világirodalomban számos erotikus szöveg van (Balzac, Boccaccio, stb., meg modernebb, kortárs szövegek is). Ami náluk elmegy, az elmegy másnál is....

Nagyon sok szép, fantáziadús, buja hangulatú vers van benne, bár sok gondolat, szófüzés, szókép, allegória itt-ott ismétlődik, vissza-visszatér, de ezeket lehet amolyan „zenei” vezérmotívumoknak is tekinteni.

Témája és a megírás módja kivételes, bátran közzöld.”

Most már Ön is meg tudja ítélni, igaza volt-e a lektornak. Főleg pedig nekem.



*Ha mondhatta Emile Zola,
E-mail Zoli is álmodhatja*

Bújna már mellém

és fordulnék rá.

Kezem a mellén

míg karjába zár

Öle kitárul

szorítja kezem

-Folytatnád hátul?

kérdi kedvesem

Nem tartok még ott

ujjam varázsol

egy óra légyott

csiklódon táncol

Csúsztatom beléd

fürkésző kezem

méhedig elért

úszol kéjeden

Legyen hát hátul

széttárod lágyan

gázoljak vadul

nyíló vágyadban

Meddig tart az örök szerető?

Mi lesz, ha fárad az izmom

és ernyed a hasad?

És ha nem is lesz sok ráncom

... s neked se lesz nagy?

Mi lesz, ha múlik majd sok idő

és meddig kéj az örök?

S nem ficáncol már a szex-csípő

... én még akkor is jövök?

Meddig él az élet, ha szeretne még

adni és kapni bájt, hitet?

És lealkonyul-e a friss testi szépség

ha az ösztön még mindig szeret?

Van-e vége a híres végtelennek

az érzelmek kusza világában?

Vagy a léptek egyszer csak elmennek

egy reménytelen józanságban?

zárótüzében
ajkad is szeret
- Ez az én kéjem!
szorítod, nyeled

buja ősnőként
fogad a torkod
szívedig felért
mit beléd ontok

remegőn imád
reszket angyalom -
odaköt hozzád
ma a holnapon

mint a rózsák széthajtott szirma
ezer színben pompázva, csábítva
s védve is a kis bibét, szemérmét
úgy tárja fel felém a nőm tavasz-testét

selymekkel bélelt, meleg virágszövet
megtelve ontja az életre vágyó nedvet
illatba rejtőzve, illetve magát a szélben
tágra nyílik, rózsafejet hajt nekem kedvesem



kezemben tartom a napsugarad'
ízlelem forrón a hajlatodat
azért, mert fény izzik a testeden
kitárul, átölel a szemérem

halk, nedves, csendes sikolyok mögött
visszafojtott jajok áradó özönét rejtéd
ősz után, a jeges tél, a vakító nyár között
öntözésre nyújtod virágos tavaszi kertet

búcsút bűg fülembé az idő
de zeng-zúg egy lüktető hang
hogya bár elmossa lépted' az eső
a vihar, te akkor is velem vagy

fűzfa árnya
rejt magába
ezer levél
egy szenvedély

átsüt a Nap
meleg fakad
árnyai közt
hozzám, ha szöksz

lány, mint a lány
titkos talány
édes magány

törzsén, ágán
hajolj csak rám
kicsi fűzfám

A költészeted napján

Költészet vagy és lány zene
A rigmus tested ritmusa
Vers vagy fényben s sötét este
Rímek terelnek sorsodra

Minden percben költészet vagy
Ihlet szült a valóságra
Álmokat keltesz s nyugalmat adsz
Képzetemnek égi szárnya

Megfognálak, de csak hit vagy
Vakítóan fehér remény
Mi bármikor elillanhat

Az ébredés bús reggelén
Szállj, csalfa hit, tested enyém
S testemet adom érted én

Férfi és nő ugyanúgy...

Ne bomlaszd, amit építesz
úgyis rombolsz sok mindenben
az újhoz magad is kellesz
nem nyújtja javát senki sem
a jövődért önzetlenül
a világ belőled épül

Semmiből semmit teremtesz
add oda hát mindenedet
és hogy eljuss a szívekhez
ne kíméld a vérsejteket
máséból lett, s került hozzád
mindenünket e Földünk ad

Haza és a világ nekem
Ember másba vetett hite
neked a végtelen Isten
hozzá készülsz öröklétbe
de két kezünk itt összefog
Istenben a világ ragyog

A testiség - a test is ég

Kohók égetik léggé a szenet
Vörös por olvad fel a sziklákban
olvasztják fel a terméskövet
megsemmisül mind a lángokban

új erő születik, tűzben áradó keletkezés,
izzó vas, a semmi helyén az egybekelés



Alkotás az öröm is, főleg az örömszerzés.

A legjavából.

Aki ezt alkotja, egész egyéniségét beleadja.

Tudja, hogy örömek okoz, és éppen ezt akarja.

És érzi, hogy maga is örömhöz jut általa - önmaga által.

Miért fosztaná meg magát tőle?

És miért ne adna belőle annyit, amennyit csak bír? Hiszen teremti? Az előbb még semmi volt a helyén, most pedig áradó öröm. Amely erőt ad, kedvet, ambíciót, lendületet, jövőt.

E sorok jutottak eszembe a nagy alkotóról - mindenkiről, aki szeret s akit szeretnek.

Alkoss, ahogyan csak tudsz, s tényleg az vagy, az leszel, az maradsz: az örömet alkotó kedves. Az igazi művész. Mindenki azzá válhat.



Mű szaki leírás

Combjai közepe gyors, kinyíló, tágas, forró, ad és kap mindenre készen.
Ajka néma zár, az eltitkolt igazság tára egyszer, s bezár, ha igézetével elborít.
Karja meleg kunyhó.
Szeme a mese iránti rajongás.
S ha rólam szól nekem, ez az erő maga az áldás.
S ha hozzá szólok: örömsóhajban kinyílik, mint a buja rét.

csak eltűnők, csak eltűnők
széllel forgok, elszédülök
más a világ, a fény is más
örvényöled a megváltás

a csábítás mély ösztöne
óceánok vonzó csendje
egy sejtből az ősrobbanás
kárhozottnak vigasztalás

Nem írhatom meg
hogyan e perceket
is benned töltöm
égen és földön
benned sétálok
testedben hállok...
... magamra vonom
... s vagy a hajnalom
estém is te vagy
hiányod zaklat
tárd ki mindened
olvadj ingeredben
eltűntem benned
sejted, ha leszek
ajkam ajkadon
sorsod vállamon
álmom, mit vágyok
legyek, mid vagyok

*kínzó gondolat
tarts meg magadnak
mid enyém lehet
őrizd zsigeredben
átadtad tested
véredben pezsgék*

égett vadul, úgy lobogott
mint tüzes szívek a körtáncban
melltől mellig vér dobogott
kitágult ér a vágtában

vulkánból, ha kitör a láva
sodor magába égetve
izzottam beléd az ágyba
völgyedből fel a szirtedre

elcsitult a folyam árja
a tűz a végéhez közel
lángját a hideg lohasztja

vétek vagy, szerelem, tűnj el
halvány pír feslik az égen
köddé bomlik *a napfényem...*

révületben, ha nem jön szó
s szemünk fénye homályosul
ne legyen soha utolsó
test és lélek együtt izgul

ha pupillánk nagyra tágul
kezünk görcse a párnában
és a testünk vágyra tárul
és úgy élünk, mint álmunkban

és ha szemünk nem lát semmit
mert fátylában minden vakít
csak testek hegyét, völgyeit

vad kedvünkben csikó nyerít
és recseg a hús, az izom
rezgek benned, jobb így, vakon

Csakis egyszer
szólt a kezdet
az elsőből
ám kettő lett

és mert édes
volt a méze
harmadszorra
is ontotta

négy lett ebből
folyam egyből
nem lett vége
kúszunk ötre

tíz is eljött
s minden ötöt
újabb testrész
tett teljessé

hegyes mellek
következtek
puha ajkak
majd felfaltak

mély torkodban
horgonyoztam
combjaidban
álmodoztam

tested közén
ébredtem én
ki-be jártam
otthomban

öled fentebb
is engedett
két rés nyíltan
lett a vágyam...

(folytatom)

(itt) ...popsid izma
sincs már zárva
újabb vágyad
is rám hagytad

kezed ritmus
mintha Vénusz
ringatna el
mesés kéjben

elvadulsz
ha rám borulsz
és elveszel
magadnak
és elveszel
bennem



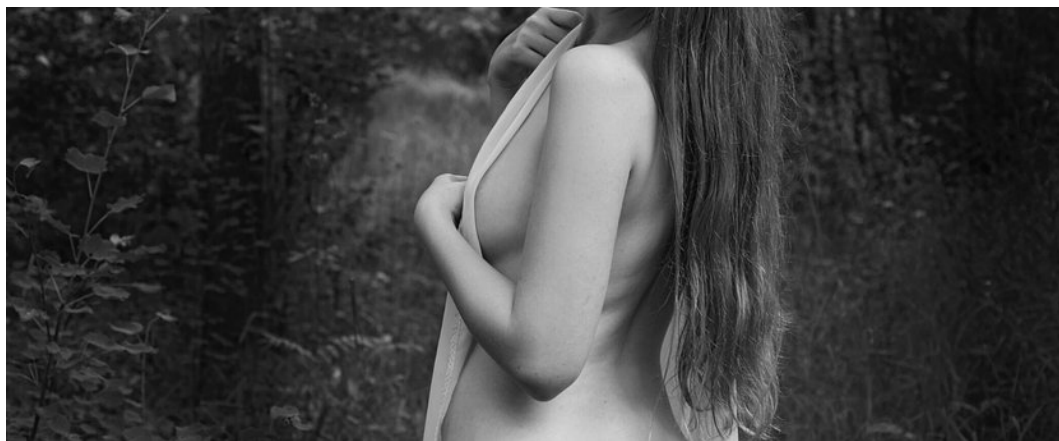
belehaltam minden kínba
orvosságnak jött az élet:
-nem engedlek soha sírba
sötét helyett él a fényed

feladtam rég' minden reményt
a lüktetés maradt már csak:
-nem érdemelsz többé esélyt
csak ha nyílik újra vágyad

ezer szemből könnyes pára
ömlik felém a biztatás
ezer ajak hív imára

ezerszeres feloldozás
fényből szöttek szeretetet
rám a lányok: nyíló eget

lassan csorog belém
a rám hajló vágyad
vérforraló remény:
add az édes szádat



vonzlak egyre karomba
kitárt, éltető erő
halkan magad átadva
szerelemmel teremő

kinyílsz, mint réti virág
kelyhed bomolva nyílik
adod, mit csak Isten ad
tested bent ég - kint fénylik

tiszta levegő
vérben epedő
izzadt lepedő
holtig szerető

gondolatok rabja
képzetek hatalma
távozz, édes vétek
vörösre fest véred

emlékek fénylenek
percek, mik fényévek
milliárd távolság
egy lépés csak hozzád

felvillan, mi nem volt
hozzám lép a vén Hold
a Nap engem szeret
testedbe melenget

kibontod erkölcsöd
alakod rám öltöd
ingem a gyolcs lelked
fehérben szeretlek

EPILÓGUS (mert így is élnek)

Láttam. Ott állt árván
és kéregetett
gyűjtögette volna
a szeretetet
apránként, apróban.

Megkövülten néztem
csak húsz lehetett
nem mert szembe nézni
a szája reszketett
apránként, jegesen

Elszégyelltem magam
és lépteimet
felé vettem: Baj van?
rám se tekintett
apró volt és ijedt

*Talán írtam már a fűz-
fáról, de talán inkább
nem - amint ott hajladozik
fölötted ezer törékeny
ágával, pici keskeny leve-
leivel (formáiról persze
máris öled záró nyílása
jut eszembe).*

*Félénken ugyan, bizonyta-
lanul, de nincs az a vihar,
amely megtépázná, ágát
tépné, földre teperhetné.
Ruganyos, hajlékony,
törékeny és kitartó.
S ugyanúgy húst nyújt
ezernyi levele, mint a
nagy, hivalkodó, erejüket
fitogtató lombos fák. Ame-
lyeket szét is csavarhat
a vihar, mert azt hiszik:
ellenállhatnak minden
más erőnek.*

*A fűzfa okosabb, a maga
észrevehetetlen szerény-
ségéből táplálkozik, Nem
dacol, hanem oda hajol,
nem ordít s nem reccsen
rád fenyegetően, csak
suhog-suttog, alig mu-
tatja, hogy van és érted
van, de ha alábújsz, átölel
minden oldalról, minden
oldaladat. Levelei lágyan
simogatják arcodat.*

Megfogtam a kezét
és a rettenet
elfogott: fiú volt
én szégyenemet
nem rejthettem el

Csak pénzt akart kérni
és a kezemet
utálta, mert tudta
hogy férfi embert
férfi nem kedvelhet

Csak semmi lágyulás!
Nem kell szeretet!
adjon uram drogra
és tovább mehet
ahova való

Ha lány lett volna, talán
mást, sokkal többet
adhattam volna át
érzelmeket
hogy nincs kilökve

és közénk tartozik
igaz kegyelet
jár neki is, kérjen
ember-meleget
hagyja az utcát

Ő sem nézett felém
üres szemeket
láttam, könny nélkül
száraz tekintet
nézett át rajtam

Mindegy, fiú vagy lány
egyre-, tönkre megy
sorsuk elhagyta
bódult egyveleg
kábult, vak világ

Hogyan keletkezik a semmi?

Amikor elmész végleg.
Amikor elveszítelek, bár itt vagy még.
Amikor megtagadsz,
jóllehet ugyanaz vagyok.
Amikor behunyom a szememet, hogy ne
lássalak.
Amikor behunyom a szememet,
hogy lássalak, és már nem akarlak nézni...
Amikor nem írok többé, s elveszíti
jelentését minden igaz szó a múltból.
Amikor végleg elmentél
és százszor is visszajöttél,
de már nem merem még egyszer...

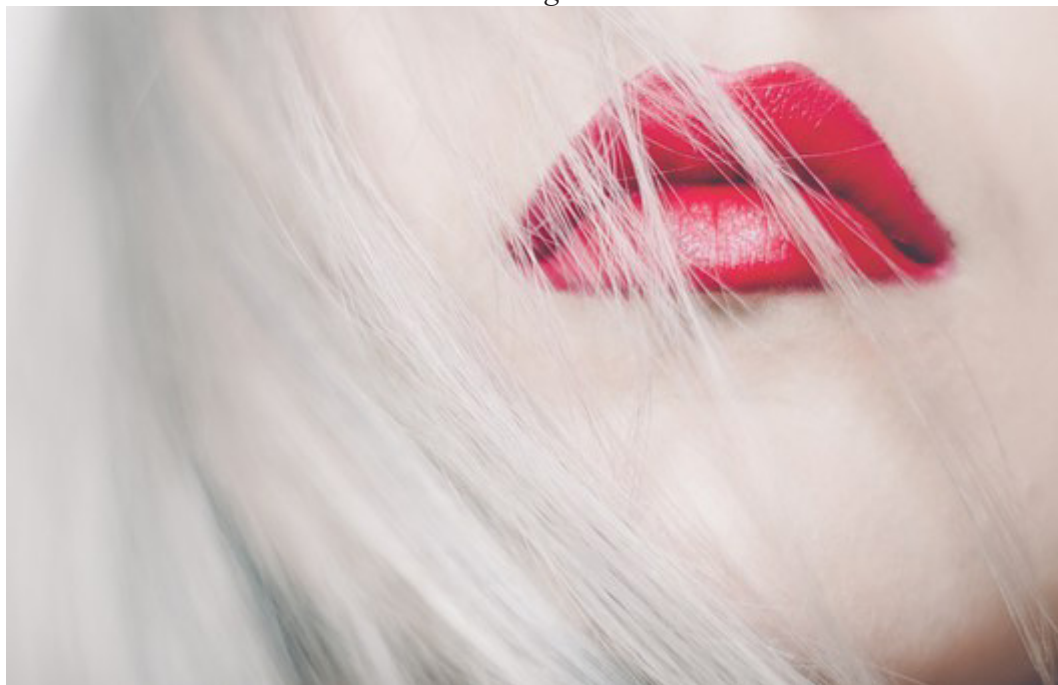
És akkor az eleven, vér- és húsbő
valóságból, az érzelmek csúcspontján előcsúszik
a jégből készült dárda. Hegyén szívedet hor-
dozza és belém döfi magát.

És nincs orvosság
s ha nyújtod kezéd'
félelmet keltesz
mert a szeretet
meghalt nekik rég'

Búcsú e versektől

A ciklusok ím' véget értek csendben. Nincs, nem lesz több.

*A szádat, a szádat, a szádat
hol a lélek száll
és az értelem szól
és lüktet a szándék
és bezárul minden
hogy kinyíljon újra
és átnyújtsa nekem a vágyat
s szerezzen magának százat*



magamban hallgatom a szívem ritmusát
dobogó lüktetést, csendek suttogását
keresem a választ, elmondja helyettem
rád hajtom fejemet, lélegzem melleden

Gubcsi Lajos Országos Széchényi Könyvtár
Magyar Elektronikus Könyvtárában megjelent albumai, könyvei

Gubcsi Lajos: Április – havi ciklus

<http://mek.oszk.hu/18600/18631>

Gubcsi Lajos: A Habsburg-sas karmai, 1519 – 13 ördögi év, 6. kötet

<http://mek.oszk.hu/16400/16402>

Gubcsi Lajos: Március - havi ciklus

<http://mek.oszk.hu/17500/17501>

Gubcsi Lajos: Kié az ország?, 1518 – 13 ördögi év, 5. kötet

<http://mek.oszk.hu/16300/16336/>

Gubcsi Lajos: Werbőczy vastörvényén nincs pecsét, 1517 - 13 ördögi év, 4. kötet

<http://mek.oszk.hu/16300/16302>

Gubcsi Lajos: 10 éves király trónol, 1516 - 13 ördögi év, 3. kötet

<http://mek.oszk.hu/15000/15089>

Gubcsi Lajos: Koronánk a nászajándék, 1515 - 13 ördögi év, 2. kötet

<http://mek.oszk.hu/15000/15079>

Gubcsi Lajos: Magyar pokol, 1514 - 13 ördögi év 1. kötet

<http://mek.oszk.hu/12200/12297/>

Gubcsi Lajos: Február - havi ciklus

<http://mek.oszk.hu/15000/15005>

Gubcsi Lajos: Krisztusi korban - Alleglória : 30 éves A Magyar Művészetért Díj-rendszer

<http://mek.oszk.hu/17400/17494>

Gubcsi Lajos: Járdaszegély, árva szegény

<http://mek.oszk.hu/16400/16416/>

Gubcsi Lajos: Hazudj, s a bíró is megsegít – Jus gladii Egy karaktergyilkosság története

<http://mek.oszk.hu/10400/10408/>

Gubcsi Lajos: Jut eszembe... ami kimaradt

<http://mek.oszk.hu/12500/12529>

Gubcsi Lajos: Félvörös Félhérosz

<http://mek.oszk.hu/13600/13662>

Gubcsi Lajos: Mr. 52 fok

<http://mek.oszk.hu/13700/13727>

Gubcsi Lajos: Bezár

<http://mek.oszk.hu/13900/13930/>

Gubcsi Lajos: Január – havi ciklus

<http://mek.oszk.hu/13600/13661>

Gubcsi Lajos: Kórpótlási jogüzérek - Szociokrimi

<http://mek.oszk.hu/12200/12291/>

Gubcsi Lajos: Leányálom

<http://mek.oszk.hu/12500/12519>

Gubcsi Lajos: 13 ördögi év – A máglyától Mohácsig <http://mek.oszk.hu/12500/12518>

Gubcsi Lajos: 1514 – Magyar pokol (opera és rockdráma librettója)

<http://mek.oszk.hu/12300/12381/>

Gubcsi Lajos: A Magyar Művészetért – 25 éves gyermekem

<http://mek.oszk.hu/11200/11262/>

Gubcsi Lajos: Nyitott boríték

<http://mek.oszk.hu/10900/10946/>

Gubcsi Lajos: Őseink, gyermekeink

<http://mek.oszk.hu/10400/10409/>

Gubcsi Lajos: Felnőtt állatmesék

<http://mek.oszk.hu/10400/10407/>

Gubcsi Lajos: Hű szó, háborgó

<http://mek.oszk.hu/10400/10410/>

Gubcsi Lajos: Legényregény

<http://mek.oszk.hu/08600/08677>

Gubcsi Lajos: Korom Magyarország fölött - 2004-2010

<http://mek.oszk.hu/08400/08497/>

Gubcsi Lajos: Elég lett, ELÉGETT

<http://mek.oszk.hu/07700/07792/>

Gubcsi Lajos: Egy kun Budán és Pesten

<http://mek.oszk.hu/07700/07793/>

Gubcsi Lajos: Elég, ami ELÉG

<http://mek.oszk.hu/06600/06608/>

Gubcsi Lajos: IV. Üzenet Erdélyből

<http://mek.oszk.hu/03400/03498>

Gubcsi Lajos: Dallam az éjben

<http://mek.oszk.hu/05700/05773/>

Gubcsi Lajos: Ajánlott – Levelek Orbán Viktornak (részletek)

<http://mek.oszk.hu/05800/05833/>

Gubcsi Lajos: III. Üzenet a végekről – Délvidék

<http://mek.oszk.hu/03400/03497>

Gubcsi Lajos: A szabadság népe

<http://mek.oszk.hu/03400/03496>

Gubcsi Lajos: Az ég felé...

<http://mek.oszk.hu/03400/03499>

Gubcsi Lajos: Summa - 55 évem ha ha 110 lesz - Lírai regény

<http://www.mek.oszk.hu/02400/02426/>

Gubcsi Lajos - Gubcsi Anikó: A csillagokban Bubik István
<http://www.mek.oszk.hu/02300/02355>

Gubcsi Lajos: I. Üzenet a végekről – Felvidék
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01950>

Gubcsi Lajos: II. Üzenet a végekről – Kárpátalja
<http://www.mek.oszk.hu/02300/02324>

Gubcsi Lajos: Üzenet Erdélyből
<http://www.mek.oszk.hu/01600/01651>

Gubcsi Lajos: Az élet túlsó oldala
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01947/>

Gubcsi Lajos: Jó kedvedben teremtetél...
<http://mek.oszk.hu/02500/02576>

Gubcsi Lajos: Istentelenül
<http://mek.oszk.hu/02500/02575>

Gubcsi Lajos: Haza szerelem
<http://mek.oszk.hu/02500/02574>

Gubcsi Anikó-Gubcsi Lajos: Aranykönyv - A Magyar Művészetért
<http://www.mek.oszk.hu/01700/01741>

Gubcsi Lajos: Posztumusz
<http://mek.oszk.hu/02700/02785>

Gubcsi Lajos: Magyar parasztság a Kárpát-medencében
<http://mek.oszk.hu/02500/02577>

Gubcsi Lajos: Valaki dobog a szívemen
<http://mek.oszk.hu/02500/02573>

Gubcsi Lajos: Szem, fényvesztés
<http://mek.oszk.hu/02500/02578>

Gubcsi Lajos: A kommunikáció napja
<http://www.mek.oszk.hu/00100/00141>

Gubcsi Lajos: 4 nap, amely megrengette az országot 1989
<http://www.mek.oszk.hu/01500/01508>

Gubcsi Lajos: Four days that shook Hungary 1989
<http://mek.oszk.hu/14600/14621/>

Gubcsi Lajos: After the Bargain - The Hungarian Reform 1988
<http://mek.oszk.hu/15000/15006/>

Gubcsi Lajos: Rés a Nagyfalon – Kína 1987
<http://mek.oszk.hu/14600/14607/>

Gubcsi Lajos-Tarafás Imre: Das unsichtbare Geld
<http://mek.oszk.hu/14600/14618/>

Gubcsi Lajos-Tarafás Imre: A láthatatlan pénz
<http://www.mek.oszk.hu/02400/02442/>

Gubcsi Lajos szerkesztésében megjelent könyvek:

Gubcsi Lajos (szerk.): 1122 years - For the Homeland onto Death

<http://mek.oszk.hu/18600/18685>

Gubcsi Lajos (szerk.): 1122 év - A hazáért mindhalálíg

<http://mek.oszk.hu/18600/18686>

Gubcsi Lajos (szerk.): 1111 évvel ezelőtt - A 907-es pozsonyi csata

<http://mek.oszk.hu/18300/18399>

Gubcsi Lajos (szerk.): 1111 years ago - The Battle in Pressburg in 907

<http://mek.oszk.hu/18400/18400>

Gubcsi Lajos (szerk.): 1000-1100 years ago – Hungary in the Carpathian Basin

<http://mek.oszk.hu/09100/09132>

Gubcsi Lajos (szerk.): 1000-1100 évvel ezelőtt – Magyarország a Kárpát-medencében

<http://mek.oszk.hu/09100/09186>

Gubcsi Lajos (szerk.): From the Noon Bell to the Lads of Pest

<http://mek.oszk.hu/09400/09426>

Gubcsi Lajos (szerk.): A déli harangszótól a pesti srácokig

Zenés művek:

Gubcsi Lajos – Benkő László: Ismét Vereckénél – Rákóczi ballada: -DVD: http://www.youtube.com/watch?v=p-ES82MZh_0

<https://www.youtube.com/watch?v=FmZ79vtXH7c> -CD: <http://www.amm-gubcsi.hu/.../1180/benko--gubcsi---ismet-verec...>

Ökrös Csaba – Gubcsi Lajos: 1514 – Magyar pokol (opera librettó szövege) <http://mek.oszk.hu/12300/12381/>

Gubcsi Lajos-Nagy Tivadar-Role együttes: Dózsa – 1514, rockdráma